

По ЗАЛЕЗ

АЛЕКСАНДРА БРАКЕН

Превод от английски език
Вера Чубар

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *In the Afterlight*

Copyright © 2014 by Alexandra Bracken
All rights reserved.

Превод Вера Чубар
Редактор Ваня Петкова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016

Тираж: 1200 бр.

ISBN 978-954-27-1742-3

*На Мерилий, Емили и неизброимите други по света,
които работиха неуморно, за да поднесат тази поредица
в ръцете ви – с обич и благодарност от мен.*

*„По време на младостта ни сърцата ни бяха
докоснати от огън.“*

– Оливър Уендел Холмс-младши

ПРОЛОГ

Черното е цветът, който всъщност не е цвят.

Черното е цветът на застиналата, празна детска спалня. Най-тежкият час на нощта – онзи, който те хваща в леглото, за да те задуши в пореден кошмар. То е униформа, разпъната върху широките рамене на ядосан млад мъж. Черна е калта, окото без клепач, което наблюдава всеки твой дъх, ниските вибрации на оградата, която се издига нагоре и разкъсва небето.

То е път. Забравено нощно небе, насечено от бледи звезди.

То е цевта на нов пистолет, насочен към сърцето ти.

Цветът на косата на Дунди, синините на Лиъм, очите на Зу.

Черното е обещание за утре, прокървяло на сухо от лъжи и омраза.

Предателство.

Съзирам го в лицето на счупен компас. Усещам го във вцепеняващия захват на скръбта.

Бягам, но то е моя сянка. Преследва, поглъща, цапа. То е бутон, който никога не е трябвало да бъде натискан, врата, която не е трябвало да се отваря, засъхналата кръв, която

не е могла да бъде измита. Овъглените останки на сгради.
Колата, скрита в гората – чакаща. То е димът.

То е огънят.

Искрата.

Черното е цветът на паметта.

То е нашият цвят.

Единственият, който ще използват, за да разкажат историята ни.

ПЪРВА ГЛАВА

Сенките ставаха все по-големи, колкото по-надалеч отивах от центъра на града. Отправих се на запад – към залязващото слънце, което възпламеняваше остатъка от деня. Ето това мразех в зимите – нощта се пресягаше и достигаше все по-рано и по-рано следобед. Оцветеното в смог небе на Лос Анджелис бе набраздено от тъмни шрихи виолетово и пепеляво.

При нормални обстоятелства щях да съм благодарна за допълнителното прикритие, докато се носех обратно към сегашната ни база по замрялата мрежа от улици. Но вследствие на останалите след нападението разрушения, установяването на военни станции и лагери за задържане, както и на струпването на вече неизползваеми, изоставени коли, изпържени от електромагнитния пулс, лицето на града се бе променило толкова драстично, че дори ходенето на осемстотин метра през тези развалини бе достатъчно, за да се изгубиш напълно. Без градското осветление, което да хвърля обичайното си мъгливо сияние, който и да било от нас, излезеше ли да проучва посред нощ, трябваше да се ослания единствено на далечните светлини на военните конвои.

Стрелнах бърз поглед наоколо, притискайки ръка към джоба на якето си, за да съм сигурна, че фенерчето и пистолетът все още са там. И двата ми бяха подарък от някоя си редник Моралес и щяха да бъдат ползвани само в случай на крайна необходимост. Нямах да се оставя да ме заловят или да ме зърнат как тичам в тъмнината. Трябваше да се върна в базата.

Преди час редник Моралес бе имала нещастieto да пресече пътя ми, докато се прибираше сама от патрулиране по магистралата. Озовала се бях на мястото още преди изгрев слънце, позиционирана зад една обърната кола и наблюдаваща извисяващия се път, който блестеше като електрически поток под постоянния прилив на изкуствена светлина. Всеки час броях малките униформени фигури, придвижващи се в участъка най-близо до мен, лъкатушейки между камионите и високопроходимите джипове, които бяха подредени броня до броня и образуваха по този начин вторична бариера. Мускулите ми се бяха схванали, но се преборих с порива да отида да изчакам някъде другаде.

Определено си бе заслужавало. Един войник беше достатъчен, за да ме снабди не само със средствата, които ми бяха нужни, за да се върна безопасно в базата, но също така и със знанието как бихме могли най-после – *най-после* – да се разкараме от този скапан град.

Огледах се напред и назад два пъти, преди да се покаля върху срутената купчина тухли, които някога бяха представлявали фасадната част на банков клон. Изсъсках през зъби от болка, когато ръката ми се одраска от страни на нещо назъбено. Изритах предмета с раздразнение. Беше метално С, което бе изпаднало от логото. И веднага съжалях за това. Тракащият и стържещ звук отекна в близките сгради и почти заглуши слабите гласове и влачещите се стъпки.

Хвърлих се в онова, което бе останало от вътрешността

на сградата, и се свих на земята зад най-близката здрава стена.

– Чисто!

– Чисто...

Обърнах се и продължих да се взирам в напредването на придвижващите се от другата страна на улицата войници. Преброих каските – дванайсет, – които се разпръснаха, за да претърсят различните входове на офис сгради и магазини, оказали се вече с разбити стъкла. *Прикритие?* Озърнах се наоколо, като прегледах набързо преобърнатите опърлени мебели, приближих се до едно от бюрата от тъмно дърво и се плъзнах зад него. Хрушенето на отломките върху тротопара отвън надви звука от собственото ми накъсано дишане.

Стоях намясто, а носът ми гореше от миризмата на дим, пепел и бензин – следях гласовете, докато те не избледняха. Притеснението бе завладяло стомаха ми, докато си направях път изпод бюрото и по пода в посока на изхода. Все още можех да видя патрулиращия отряд, който се провираще през отломките на половината път по булеварда, но вече не можех да чакам – нито минута повече.

Щом се разтършувах из спомените на войника и съумях да съشيا информацията, от която имах нужда, сякаш от гърдите ми най-после падна циментов блок. Тя така сигурно ми бе показала пробойните в охраната на магистралата, все едно ми бе подала карта с отбелязани върху нея места в дебели черни шрихи. Сетне всичко бе само въпрос на това да се изтрия от паметта ѝ.

Знаех, че бившите агенти от Детската лига щяха много да се раздрънят, ако планът наистина сработеше. Нищо от това, което те бяха опитали, не се бе увенчало с успех, а междувременно уловът, който носеха на връщане от експедициите си за храна, значително бе намалял. Коул ги бе притискал отново и отново да ми позволят да се пробвам, но те се бяха съгласили само при условие, че отида сама –

за да предотвратим всякакви допълнителни „рискове“ за залавяне. Вече бяхме изгубили двама агенти, които бяха проявили небрежност по време на разходките си из града.

Аз не бях небрежна, но *започвах* да ставам отчаяна. Бе време да предприемем някакво действие, защото иначе военните щяха да ни уморят от глад, докато се криехме.

Армията на САЩ и Националната гвардия бяха създали истинска бариера около центъра на Лос Анджелис, използвайки сложната магистрална система. Змиевидните циментови чудовища образуваха стегнат кръг около сърцевината на града и ни отрязваха от външния свят. Шосе 101 вървеше на север и на изток, И-10 – на юг, а 110 – на запад. Може и да бяхме имали шанс да избягаме, ако бяхме напуснали веднага, след като се качихме обратно на повърхността, изоставяйки руините на Щаба, но... ето и тази дума, която Дунди винаги ползваше: *посттравматична стресова реакция*. Той твърдеше, че било истинско чудо, че който и да е от нас все още е можел да се движи.

Трябваше. Трябваше да ги принудя да тръгнем, вместо да се разпаднем – както и стана. Трябваше – ако не си бях мислила за заклещеното му лице долу в тъмното. Притиснах ръка към очите си, мъчех се да дам отпор на гаденето и пронизващата болка в черепа си. „Мисли си за нещо друго. За каквото и да е.“ Тези главоболия бяха непоносими и толкова по-лоши от онези, които следваха след всеки мой опит за контрол над способностите ми.

Не можех да спра. Избутах кухото усещане в краката си и ги приведох в състояние на лек тръс. Долавях болката от изтощението в задната част на врата си и тежестта на клепачите си, но адреналинът ме тласкаше напред, макар и някои части от мен да бяха на ръба да се изключат. Не можех да си спомня последния път, когато бях заспала достатъчно дълбоко, за да избягам от кошмар наяве около нас.

Пътищата се бяха изприщили с мехури от белещ се ас-

фалт и бяха осеяни с купчини цимент, които армията следваше да почисти. Тук-там подминавах ярки цветни точки: червена обувка с висок ток, чанта, нечие колело – всичките изпуснати и забравени. Някои от предметите бяха излетели от близките прозорци, а топлината от взривовете ги бе обгорила в черно. Разточителството на разрушението бе отвратително.

Докато претичвах през следващото кръстовище, надзърнах набързо нататък по улица „Олив“. Погледът ми бе привлечен от нажеженото поле светлина, в което се бе превърнал площад „Пършинг“ през три булеварда по-натам. Бившият парк бе видеоизменен в концентрационен лагер – построен набързо, докато отломките в града все още пушеха. Горките хора, намиращи се вътре между оградите, бяха работили в близките сгради, когато президентът Грей бе започнал атаката си срещу Детската лига и Федералната коалиция – малка групичка бивши политици, които се бяха обединили срещу него. Той твърдеше, че това е отмъщение заради факта, че едните или другите бяха играли роля в най-скорошния опит за покушение над него. Ние самите бяхме наблюдавали всеки от тези лагери, докато издирвахме Кейт и останалите, и отчитяхме, че броят на хората вътре расте, след като все повече цивилни бяха прибирани и задържани срещу волята си.

Но Кейт я нямаше. Ако тя и агентите, които се бяха измъкнали от Щаба точно преди нападението, не бяха смогнали да напуснат града, най-вероятно се криеха толкова добре, че *ние* не можехме да ги открием – дори и с нашите процедури за спешни случаи.

Още един малък военен конвой – жужене на радиостанции и ръмжащи гуми ме предупредиха две пресечки по-рано. Закътах в себе си въздишката на безсилие и се прикрих зад шасито на един джип, докато войниците ме подминат, а ботушите им вдигаха облак от тебеширеносив прах. После

се изправих, изтупах се и започнах да тичам.

Ние – Лигата или това, което бе останало от нас – се местехме на всеки няколко дни, като не се застоявахме за дълго в нито един склад. Когато излизахме навън, за да намерим храна или вода, или пък ходехме да наблюдаваме лагерите, ако имаше дори само съмнение, че някой може да ни е проследил обратно, веднага се местехме. Беше хитро, не мога да го отрека, но започвах да губя ориентация къде бяхме в определен момент.

Тишината, която вече бе по-плътна, след като бях преминала в източната част на града, беше и доста по-изнервяща от симфонията от картечен огън и пукащи оръжия, които бяха изпълнили въздуха близо до площад „Пършинг“. Ръката ми се сви около фенерчето, но все още не можех да се накарам да го извадя – дори и когато лакътят ми остърга мазилката на стената, в която се блъснах. Взрях се нагоре към небето. Новолуние. Разбира се.

Чувство на безпокойство – същото, което се бе настанило на рамото ми и шептеше мрачни неща в ухото ми от седмици, се превърна в нож, прогарящ гърдите ми – потъваше бавно и разкъсваше всичко по пътя си. Прочистих гърло, опитвайки се да изкарам отровния въздух от белите си дробове. На следващата пресечка се усилих да спра и се шмугнах в сграда с един стар банкомат.

„Поеми си въздух – заповядах си. – Истински.“ Опитах се да разтърся ръце, но тежестта остана. Затворих очи и долових как в далечината някакъв хеликоптер пори въздуха с яростно движение. Инстинкт – настоятелен и разкъсващ – ме побутна да свърна по-рано вдясно по улица „Бей“, вместо да остана на улица „Аламеда“, докато стигна до кръстовището със Седма улица. Вторият маршрут беше по-директен за придвижване до настоящата ни база на улица „Джес“ и булевард „Санта Фе“ – той бе и най-бързият начин да предам подробностите на другите и да измис-

лим план за излизане.

Но ако някой ме наблюдаваше или следеше, щях да успея да им се изплъзна на Седма улица. Краката ми поеха водачеството и ме избутаха на изток към река Лос Анджелис.

Изминах пресечка и половина, преди да съзря сенките, пъпlesi нагоре по улица „Матео“ към „Седма“. Наказателното темпо, с което се носех, внезапно утихна – ръцете ми полетяха напред, за да успея да се хвана за една пощенска кутия, преди да съм тупнала по средата на улицата.

Вдихах рязко. „За малко!“ Ето какво можеше да се случи, задето не намалих скоростта и не се уверих, че улицата е свободна. Усетих ехото на препускащия си пулс зад слепочията и се пресегнах, за да ги разтрия. Нещо топло и лепкаво изцапа челото ми, но просто не можех да си наложам да се вълнувам от това.

Докато се придвижвах, за да се постарая да видя в коя посока щяха да тръгнат военните сега, задържах главата и тялото си ниско долу. Вече бяха изключително близо до базата ни и ако минех отзад, все още имах възможност да ги изпреваря до склада и да предупредя останалите да изчезват.

Но те току-що се бяха... спрели.

Точно на самия ъгъл на пресечката бяха стигнали до разбитата фасада на някаква железария, прескачаха счупените прозорци и проникваха в сградата. Долових смях, гласове – и кръвта във вените ми се забави до пълзене.

Не бяха войници.

Приближих се по улицата към магазина, прокарайки ръка по стената на сградата, докато не достигнах прозорците и не се свих долу.

– ... къде откри това?

– Добра находка, човече!

Още смях.

– Боже мой! Не съм си и помислял, че толкова ще се зарадвам да видя гевреци.

Погледнах над перваза. Вътре трима от нашите агенти – Фъргюсън, Гейтс и Сен – бяха клекнали, а между тях бе разпростряна малко храна. Гейтс – бивш морски тюлен – разтвори пакет с чипс толкова рязко, че почти го разполови.

„Те имат храна.“ Не можех да го проумея. „Те ядат храна тук.“ Нежеланието да повярвам бе толкова вцепеняващо, че ми се наложи да осъзнавам само по една мисъл.

„Те не носят храната обратно за всички ни.“

Това ли се случваше всеки път, когато някоя група излезеше? Агентите бяха много настоятелни сами да ходят да търсят продоволствия. Досега бях смятала, че се притесняват, че ако някое от децата бъде хванато, веднага ще изпее настоящото местоположение на групата. Но дали бе истинската причина? Или пък искаха първи да разполагат с онова, което щеше да изникне?

Студена, вледеняваща ярост превърна пръстите ми в нокти, които се връзваха в дланите ми и жилото на болката спомогна също за разбъркването на стомаха ми.

– Боже, вкусно е – каза Сен. Тя бе върлинеста жена – висока, с мускули, които бяха добре пакетирани под опънатата ѝ жилава кожа. На лицето ѝ винаги имаше изражение, което сякаш известяваше, че знае къде са заровени всички трупове, тъй като самата тя ги бе сложила там. Когато пък се решише да проговори на нас, децата, то бе винаги за да ни излае да млъкнем.

Изчаках по време на настъпилата тишина, а гневът ми се разпалваше с всяка секунда.

– Трябва да се връщаме – каза Фъргюсън и започна да се изправя.

– Те са наред. Дори и Стюарт да се прибере преди нас, Рейнолдс е там, за да се погрижи той да не се разплямпа толкова много отново.

– Аз повече се притеснявам за...

– Пиявицата ли? – подаде думата Гейтс с дълбок смях. – Тя последна ще се върне. Ако въобще успее да го стори.

При чулото веждите ми направо подскочиха. *Пиявица*. Аз. Това беше ново за мен. Бяха ме наричали къде по-лоши неща, така че единствената част, която ме обиждаше, беше съмнението, че не мога да се справя с набег из града, без да ме хванат.

– Тя е далеч по-ценна от останалите – сподели Фър-гюсън. – Всичко е просто въпрос на...

– Не е въпрос на нищо. Тя не ни се подчинява, което я превръща в пречка.

Пречка. Притиснах юмрук към устата си. Знаех как в Лигата се справят с „пречките“. Но също така бях наясно и как аз щях да се справя с всеки агент, който дръзнеше да го предприеме.

Сен се облегна назад, подпирайки ръцете си върху тухлите.

– Независимо от това... планът си остава същият.

– Добре. – Гейтс събра на топка пакета чипс, който току-що бе разтворил. – Колко от това ще върнем с нас? Бих могъл да изям още един геврек...

Бурканче със солети и пакет хлебчета за хот-дог. Ето какво щяха да занесат обратно за седемнайсет деца и неколцината агенти, които стояха и ги наглеждаха, докато другите обикаляха да събират храна и информация.

Когато започнаха да се изправят обратно на крака, аз се прилепих към сградата и зачаках да излязат през витрината и да се огледат и в двете посоки на кръстовището. Ръцете ми все още бяха свити в юмурици, когато се изправих и се втурнах да ги следя, като поддържах помежду ни разстояние от половин пресечка, докато складът най-после не се появи в полезрението ми.

Преди да прекосят последната улица, Сен вдигна запал-

ка над главата си – самотен пламък, който агентът, позициониран на покрива, можеше да види. В отговор се дочу леко подсвирване – сигналът за приближаване.

Изтичах, изминавайки последната част от разстоянието, преди жената да може да започне катеренето си по противопожарното стълбище след другите.

– Агент Сен! – Гласът ми бе груб шепот.

Главата на жената се завъртя. Едната ѝ ръка бе на стълбата, а другата се протягаше за пистолета, затъкнат в кобура на бойната ѝ екипировка. Отне ми момент, за да се усетя, че аз самата през цялото време, през което ги бях следвала обратно по улицата, бях обхванала с ръка собствения си пистолет в джоба на якето.

– Какво? – сопна се тя и махна с ръка към Гейтс и Фъргюсън да продължат катеренето си нагоре.

„Май не си доволна да ме видиш, а?“

– Трябва да ти кажа нещо... То е... – Надявах се да си помисли, че треперенето в гласа ми е от страх, а не от гняв, който беше на ръба да експлодира. – Не мога да доверя това на Коул.

Чутото определено я заинтригува. Зъбите ѝ просветнаха в тъмнината.

– Какво има? – попита тя.

Този път аз се усмихнах и когато се блъснах в ума ѝ, вече не се интересувах дали ще го разруша на парчета. Разпорих спомените ѝ от легла, тренировки, Щаба, агенти – избутвах образите настрани по-бързо, отколкото им бе нужно, за да се втвърдят в ума ми. Усетих я как потръпна и потрепери под силата на атаката ми.

Веднага разбрах кога попаднах на онова, което търсех. Тя си го бе представила така живо, беше планирала всичко с толкова злобна ефективност, че дори аз я бях подценила. Всичко в тази идея притежаваше неестествен блясък – като затоплен въськ. В сцената нахлуха коли, лица, които раз-

познах като принадлежащи на децата горе, ала наполовина скрити от кърпи. Военни униформи в пепеляв цвят. Черни униформи. Търговия.

В момента, в който се върнах на повърхността, се борех за въздух, не успях да докарам кислорода достатъчно дълбоко в гърдите си. Остана ми само толкова мисъл, колкото да изкривя паметта ѝ, да ѝ насадя нещо фалшиво на мястото на последните няколко минути. Не я изчаках да се оправи, а я избутах, за да се кача по стълбата.

„Коул. – Умът ми стреляше прекалено бързо, а черното в зрението ми избледняваше. – Трябва да кажа на Коул.“

И се налагаше да се махна от агентката, преди да се отдам на ужасяващо истинското изкушение да вкарам един куршум в нея веднага и още тук.

Защото за нея не бе достатъчно да задържа храна, да ни плаши с това как ще ни напуснат, ако не сме по-тихи, не се движим по-бързо и не успяхме да ги *следваме*. Тя искаше да приключи с нас веднъж завинаги – да предаде каишките ни на единствената група, която смяташе, че би могла действително да ни контролира.

Също така искаше и парите от наградата, които щяхме да ѝ донесем, за да може да финансира следващия си удар.

ВТОРА ГЛАВА

В момента, в който стигнах второто ниво на склада, гърдите ми вече горяха, а главата ми бе плетеница от тъмни мисли и страх. Противопожарната стълба се раздрънка, когато Сен започна да се катери зад мен. Не можах да премина през прозореца – надалеч от нея – достатъчно бързо. Мърдайки настрани черното яке за операции, което бяха провесили, за да блокират слабата вътрешна светлина от улицата, приплъзнах крак през ръба на прозореца и паднах вътре.

Очите ми прескачаха трескаво от един блещукащ ореол от светлина на свещ към друг, като пропускаха тъмните петна помежду им. Всяко едно дете сякаш бе наблъскано в далечния ъгъл на стаята, все едно Гейтс и Фъргюсън ги бяха заврели там в замяна на храна.

„Коул го няма – помислих си и прокарах ръка през косата си. – По дяволите!“ Имах нужда от него. Той трябваше да знае – *ние* трябваше да измислим изход.

– Малко признателност няма да навреди – подигра се Гейтс.

Думите му сякаш бяха обезпокоили дебел слой прах в смълчаната стая. Нагоре веднага изплуваха гласове и за-

почнаха да се сипят тихи и бързи благодарности. Сетне децата отново се настаняха удобно долу, като впериха очи само в пода или едно в друго. Сега забелязах нещо, което не бях искала да си призная преди. В крайна сметка всички онези месеци и години, които бяхме прекарвали в тренировки с агентите и биейки се рамо до рамо с тях... всичко това нямаше абсолютно никакво значение от секундата, в която те се бяха самонавили, че ние сме чекове, които просто трябва да бъдат осребрени.

Открих трите лица, които издирвах. Вида се бе завърнала от собствената си разузнавателна мисия, а Дунди се мъчеше да превърже неприятна рана, която грозеше тъмната ѝ бронзова кожа. До него имаше черна раница. Прехапах устна и се постарях да не разкривам успокоението, което усетих в себе си. Вътре бе изследването, което бях спасила от опита на Кланси да го опожари – листовете с графики и таблици, както и медицинският жаргон, който майка му бе използвала, докато бе търсила лек за ОМИН.

– Бабче, кълна се в Господ, че ако не престанеш с това *суетене*... – изсъска Вида.

– Нека просто го дезинфекцирам! – чух го да протестира.

Лиъм седеше подпрян на стената със сгънати колене и ръце, поставени върху тях. Наблюдаваше Гейтс с крайчеца на окото си и със същото онова строго изражение, което бе на лицето му от нападението насам. Той не се пресегна към храната, а просто я подаде на Дунди, след като достигна до него.

„Агентите ще ги предадат и тях.“ А какво щеше да стане, ако не ги бях засекала тази вечер и не бях спряла да изслушам какво си говорят Сен и останалите? Те щяха да ни заблудят и да сключат сделката предварително през следващите няколко дни. Нямаше да имам време да свърша каквото и да е. Защо си бях наумила, че мога да ги защитя

всички? Та аз не успях да защита дори *едно* хлапе, и то когато това бе най-важно. Джуд...

Сен се удари в рамото ми, когато нахлу зад мен в стаята. Почти не я усетих.

Знаех много добре, че съм над земята, но нямаше значение – в момента бях в тунел, опипвах на сляпо пътя си през срутилите се стени, които заплашваха да ни смачкат. Подгонена от далечни викове, невиждащи очи и рева на трошач се цимент – пръст, която се стичаше и заливаше всичко след себе си. Лицето, което се носеше пред затворените ми очи, бе обсипано с лунички, а кафявите му очи като на кошута бяха разширени, докато наблюдавах как собственият му живот го напуска. Съзрях всички тези неща и нищо не бе в състояние да ги спре. Нямаше хубав спомен, който да е достатъчно силен, за да изтрие онова, което си представях, че се е случило. Как Джуд бе преминал неусетно и завинаги в тъмнината.

Усетих как се разпадам. Всеки нерв в тялото ми светна, всяка част вътре в мен се надпреварваше и набираше скорост. Напрежението ми нарасна, докато накрая бях убедена, че ще ме смачка, а мисълта, че всички около мен ще станат свидетели на това, го превръщаше в нещо, което бе десетократно по-лошо.

Докосването в кръста бе толкова леко, че първоначално не го долових, но пък беше и достатъчно настойчиво, че да ме обърне към вратата – даже и достатъчно силно, за да ме задържи права, когато колената ми се подгънаха още при първата стъпка.

Вън от пълнещата се стая в коридора беше с поне десет градуса по-студено. Тихо и задоволително тъмно, за да може кожата ми да не се чувства така, сякаш ще се издуе на мехурчета вследствие на прилива на огън във вените ми. Направих само няколко крачки по коридора, точно колкото бе необходимо, за да изляза от полезрението на вратата,

когато бях свалена внимателно долу и нагласена така, че главата ми да попадне между коленете ми. Познати ръце свалиха якето от раменете ми и вдигнаха косата ми настрана от потта, която мокреше врата ми.

– Всичко е наред, скъпа – успокояваше ме гласът на Лиъм. Нещо студено докосна врата ми... вероятно бутилка студена вода. – Поеми си дълбоко въздух.

– Аз... не мога – изрекох между две повърхностни вдишвания.

– Естествено, че можеш – спокойно отвърна той.

– Аз трябва да... – повдигнах ръце, драшейки по незначителната връв, която беше увита около гърлото ми. Лиъм ги притисна с едната си ръка и ги прикова към гърдите си.

– Сега не се налага да вършиш каквото и да е – каза той нежно. – Всичко е наред.

„Не е. Нямах идея...“, исках да отвърна аз. Остра болка прониза дясното ми слепоочие. Започваше да пулсира по-силно и по-силно с всяка изминала секунда.

Докосването до него помагаше. Насилих се да синхронизирам дишането си с издигането и спадането на гръдния му кош. Студеният въздух работеше бавно върху подредането на бъркотията от мисли, които се бяха вързали на възел от главоболие в предната част на черепа ми. Напрежението разхлаби хватката си достатъчно, че да се изправи и да се облегна назад върху стената.

Лиъм все още се бе навел долу пред мен, а сините му очи изучаваха лицето ми. Бръчките по челото му се изгладиха, след като той самият издиша. Грабна бутилката вода и изля малко течност върху кърпата, която бе извадил от задния си джоб. Бавно и нежно почисти кръвта и мръсотията от ръцете и лицето ми.

– По-добре ли е?

Кимнах и поех бутилката с вода, за да отпия.

– Какво се случи? – попита той. – Добре ли си?

– Аз просто... – Не можех да му кажа. Той и Дунди планираха от дни, търсеха начин да се изплъзем на другите, когато дойдеше моментът да напуснем града. Малкото омаза, която носеше в себе си, бе насочена изцяло към агентите. Ако разбереше, щеше да ни накара да напуснем още тази вечер, или още по-зле – можеше, без да иска, да се издаде пред тях. Той никога не бе успявал да крие чувствата си така, както умееше Коул. За тях той щеше да бъде прочетен вестник и щяха да се освободят от него възможно най-бързо, така че да предотвратят разбунването на другите деца.

– Аз просто се... пренапрегнах.

– Често ли ти се случва напоследък? – Лиъм седеше пред мен със скръстени крака.

Боже! Не исках да говоря с него и за тези атаки. Не можех – дори и с него. Защото щеше да ми се наложи да говоря за Джуд, за случилото се, за всичко, което не бяхме имали време да обсъдим, преди нещата да отидат по дяволите. Той поне сякаш долавяше всичко това.

– Нямаше те цял ден – отбеляза той. – Започнах да се притеснявам.

– Отне ми известно време да открия някого, който да мога да ползвам – обясних аз. – Не бях навън просто за да обикалям и да се правя на безстрашна.

– Не съм казвал нищо подобно – защити се Лиъм. – Само ми се щеше да ми бе казала, че ще излизаш навън.

– Не мислех, че ми се налага.

– Не ти се *налага*. Не съм ти пазач. Просто се уплаших, ясно ли е?

Не отвърнах нищо. Така стояха нещата помежду ни сега. Бяхме заедно, но не по начин, който бе важен – така както бяхме само преди месеци. След като толкова зле бях предала доверието му, въобще не бях сигурна, че нещата можеха отново да станат както преди. И никак не ми помагаше усе-

шането, че се уповавах на единствения начин, по който знаех как да се справя – борейки се с мислите си в главата си и хващайки ги там в капан, така че поне да не заразят никой друг. Внимателно бях издигнала невидима стена помежду ни – тухла по тухла – и тя бе там дори когато го прегръщах, хващах ръката му или пък го целувах.

Знаех, че е изключително егоистично да взимам дори това, при положение че не му отговорях със същото... но се нуждаех от него тук и сега. Нуждаех се от присъствието му зад гърба ми... край мен. Нуждаех се да виждам лицето му и да чувам гласа му, както и да знам, че е в безопасност и аз бих могла да го защита. Това бе единственият вариант да премина през всеки отделен ден.

Но бе невъзможно нещата около Лиъм да се ограничат или раздробят. Той бе бърлив човек. Усещаше ситуациите по-дълбоко от всеки, когото бях срещала. Дни наред се беше опитвал да подеме тези разговори с мен. *Ти не си отговорна за случилото се с Джуд. Що се отнася до станалото в тайната квартира...*

– Ама... сериозно, Руби, какво се случи? – попита той, а ръцете му държаха хлабаво китките ми.

– Съжалявам – промълвих, защото какво друго можех да кажа? – Съжалявам. Не исках да става толкова... Не исках така да ти се сопвам. Нищо няма. Трябваше да ти се обадя, но ми се наложи да тръгна бързо. – „А пък и знаех, че ще се опиташ да ме убедиш, че ще е твърде опасно, и не исках да спорим.“ – Но получих това, от което имахме нужда. Вече съм наясно как да се махнем оттук.

Докато ме наблюдаваше, устните му се извиха в права линия. Лиъм въобще не се задоволи с този отговор, но бе повече от готов да изостави темата в полза на друга.

– В такъв случай ще можем ли най-после да поговорим за онова, което следва?

– Коул няма да ни разреши да си тръгнем. – „Особено

пък ти.“

– Бихме могли да потърсим родителите ми...

– Не е ли също толкова опасно да се скитаме безцелно насам-натам в търсене майка ти и Хари, колкото и да останем с другите? – попитах аз. – Това е нашата битка... Онова, което искахме с теб през цялото време, не помниш ли? Коул сключи сделка с мен, че сега действително ще се съсредоточим върху помагането на децата и освобождаването на лагерите.

Бяхме си го мечтали, поне докато бяхме в Ийст Ривър. Тогава Лиъм бе човекът зад волана – управляващ всички ни в посоката, водеща до освобождаването на децата от рехабилитационните програми. Може би беше глупаво от моя страна да се надявам, че случилото се там нямаше да повлияе на мечтата му. Но съвсем естествено очите му се насочиха към вратата нататък по коридора, зад която бяхме допускани само аз и Коул, както и към очакващото ни вътре чудовище.

– Коул говори така сега, а агентите най-вероятно са решили веднъж да са от добрите – отбеляза Лиъм. – Но колко време ще мине, преди да се завърнат към собствените си планове?

Постарах се да не трепна. „По-малко, отколкото си мислиш.“

– Това вече не е Лигата.

– Именно. Може да е и по-зле.

– Не и ако ние сме тук и попречим – успокоих го аз. – Може ли поне да се отпуснем съвсем за кратко? Да видим какво ще стане? Ако нещата продължат към по-зле, ще се махнем. Обещавам. Ако не друго... Трябва да се убедя, че Кейт и останалите са успели. Ако е така, те ще ни чакат. В нея е флашката от изследването в „Леда Корп“ за причината за ОМИН. Ако съумеем да съберем тази информация заедно с лечението, ние няма просто да помогнем на себе

си, но и на *всяко* дете, което ще тръгне след нас.

Той поклати глава.

– Не искам да те карам да се чувстваш така, сякаш всичко е било безсмислено, но ако се окаже, че няма нищо полезно в тези страници, които извади от огъня? Това, което разбираме от тях, дори ни позволява да ги нарежем довчера, което въобще няма да доведе до някаква промяна в живота ни. Не искам ние просто... да се привързваме към идеята за тях с надеждата, че някой ден по-нататък тези неща вече ще имат смисъл.

Обективно погледнато, знаех, че казаното от него е истина, но думите му породиха в мен такова жестоко отричане и ярост, че почти го избутах назад. В момента нямах нужда от реалността. А от надеждата, че ще мога да надзърна в опърлените страници и да видя нещо отвъд познатите думи: *Проект „Снеговалеж“*. ОМИН. *Професорът*.

Отказът от тази последна частица вяра щеше да означава, че краткотрайният миг, в който бях надхитрила Кланси, нямаше въобще да се окаже малък момент на победа. Щеше да значи, че в края на краищата той пак ще излезе победител. Той бе преживял разрушението на Щаба, а информацията, която се бе борил толкова усърдно да скрие от нас, щеше да е безполезна.

Нуждаехме се от това. Аз се нуждаех от това. В ума ми разцъфтя образ с лицата на семейството ми, огряни в гръб от слънцето. Също толкова бързо той изчезна и бе заменен от друг: Сам, сенките на Колиба 27, които издълбаваха бузите ѝ, докато тя изчезваше като дух. Мислите ми се превръщаха в безкраен парад на лицата на всички тях – онези, които бях оставила зад електрическата ограда на Търмънд.

Пръстите ми се заровиха в горната част на бедрата ми и завъртяха плата там до момента, в който бях сигурна, че ще се скъса. Независимо от това колко отричах пред себе си, ужасната истина бе, че ни липсваше важна информация.

И единственият човек, който я притежаваше, беше този, за когото Кланси се бе погрижил никога повече да не бъде открит от нас – майка му Лилиан Грей.

– Аз не се предавам – заяви Лиъм с ярост в гласа си. – Ако това не сработи, ще открием нещо, което ще успее.

Пресегнах се, за да погаля бузата му с пръсти, и докоснах грубата брада, която бе прораснала там. Той въздъхна, но не се отдръпна.

– Не искам да се караме – признах тихо. – Не желая никога да се карам с теб.

– Тогава недей. Толкова е просто, скъпа. – Той наведе челото си към моето. – Но трябва да решаваме тези неща заедно. Важните въпроси. Обещай ми.

– Обещавам – прошепнах аз. – Но ще идем в Ранчото. Налага се.

Преди изграждането на Щаба, Лигата бе действала от Северна Каролина – от база, нежно наречена с кодовото име Ранчото. Самото му местонахождение сега се пазеше ревностно в тайна – съвсем уместно, като се имаше предвид статутът му на база „последен пристан“, в която да се приютим в случай на спешност. Само старшите агенти, включително Коул, го бяха посещавали по това време и знаеха в действителност как да го открият.

Ако Кейт бе успяла да стигне, тя щеше да ни чака там. Можех да я видя в ума си – суетеше се из празен коридор, като че ли ни очакваше всеки момент да преминем през вратата. Не би нарушила протокола. Към момента най-вероятно бе умряла от притеснение.

Една мисъл се вмъкна и прогони всички онези, в които се таеше надежда. „Ще трябва да ѝ кажа.“

О, боже! Защо не бях помислила за това? Тя нямаше как да знае – нямаше откъде. „Тя ми имаше доверие. Беше ми казала да се грижа за него.“ Нямаше никаква идея, че Джуд...

Затворих очи и се фокусирах върху нежния начин, по който ръката на Лиъм ме галеше по гърба.

– ... по дяволите, е това? – Гласът на Сен изплющя от стаята надолу по коридора и разби нашия малък балон. – Стюарт, правил си доста простотии, да, определено искам да кажа *доста*, но това е, това е...

– Гениално хрумване ли? – попита Коул и можех на практика да чуя усмивката в гласа му. – Напълно си права.

Изправих се на крака, преди Лиъм да съумее да ми хвърли раздражен поглед.

– Хайде! – приканих го аз. – Нещо става.

– Да, да – съгласи се той и сложи ръка на долната част на гърба ми, подбутвайки ме към стаята. – Кога не става нещо с него?

Агентите толкова плътно бяха наобиколили прозореца, че зад главите им можех единствено да зърна черната плетена шапка на Коул. Хвърлих поглед към децата, повечето от които стояха прави и се мъчеха да видят какво става.

– Руу?

При споменаването на това име гърбът ми се изопна и нещо ме стисна в стомаха. Обърнах се по посоката на гласа на Нико.

– Да?

– Всичко... – Той погледна към агентите. – Всичко наред ли е?

– А ти как мислиш? – изсъсах аз. Нико се сви от тона ми, което някак ме разгневи допълнително. Нямах останала нито грам симпатия към него. Тъжният, уплашен предател Нико.

Зелените не знаеха какво да правят, след като осъзнаха, че нямаше начин да вземем каквато и да е електроника. Останалите само двама Жълти не смогваха да запалят искрата, която да ги върне обратно към живота. Нико прекарваше по-голямата част от времето си в сън, забелязвайки само

мен и Вида и удостоявайки ни чат-пат с някоя дума.

Жалостта, която бях изпитвала към него заради начина, по който Кланси го бе манипулирал, се бе изпарила при ясното осъзнаване на факта, че ако Нико не бе предал на Кланси информацията за Проект „Снеговалеж“ и местонахождението на майка му – ако не се бе проявил като пълен глупак, карайки сина на президента да ни издири, – ние нямаше да попаднем в тази ситуация. Джуд щеше да е жив и нямаше да сме заклещени в капан в тази адска дупка, каквато беше Лос Анджелис.

– Руби... – започна Лиъм с неодобрителен тон. Не ме интересуваеше. Не бях тук, за да утешавам хлапето.

Вдигнах ръка, когато Дунди и Вида си проправиха път през агентите помежду ни и дойдоха да застанат до нас, но Дунди все пак попита разтревожено:

– Добре ли си? Ранена ли си?

– Не, бабче. Тя умира. Ще кърви до смърт в краката ти – Вида врътна очи. – Взе ли каквото ти трябваше?

– Да...

– Прощавай, че се притеснявам за *приятелката* си – изръмжа Дунди, като се обърна обратно към нея. – Разбирам, че това е непонятна идея за всеки психопат...

– Този психопат спи на по-малко от метър от теб – припомни му Вида, а гласът ѝ бе изпълнен със сладост и светлина.

– Еха! Имаме такива страхотни приятели – промърмори Лиъм, но аз вече се бях откъснала от разговора. Коул погледна към нас, а веждите му се извиха нагоре с тих въпрос. Кимнах му, ала той се обърна, за да погледне към жената, стояща край него.

Тя бе на средна възраст, с кожа с цвят на маслина, набраздена от бръчки и очевидно напрежение. Това, което някога бе представлявало скъпа тъмносиня рокля, сега бе със скъсан шев на полата, а косата ѝ беше провиснала от

кок, в който цели участъци бяха сиви – било то заради циментовия прах или от възрастта. Големи тъмни очи огледаха стаята и се спряха при вида на децата.

– Знаете ли кой е това? – попита Коул.

– Цивилна, която вече може да ни идентифицира всичките и да ни предаде на военните – изстреля обратно Сен.

– Казвам се Анабел Круз – каза жената с изненадващо количество достойнство за човек, който накуцваше върху счупени високи токчета.

– За бога, тъпащи! – възмути се Коул, след като това бе посрещнато от празни погледи. – Един от сенаторите на Калифорния? Връзки с международната общественост на Федералната коалиция? Тя работеше по установяването на контакти и договарянето на евентуална подкрепа от страна на други нации.

Сен не изглеждаше впечатлена. Тя отново се обърна към Коул с ръце на кръста.

– Ти дори опита ли се да провериш самоличността ѝ? След като е била от Федералната коалиция, защо не е в някой от лагерите?

– И сама мога да отговоря на това – намеси се сенатор Круз, а очите ѝ присветваха. – Когато нападението започна, бях на среща с *Разпространение* извън щаба ни.

– Нелегалната новинарска организация ли? – попита Гейтс.

Лиъм се обърна и ме погледна объркано. Обясних му тихо, с възможно най-малко думи. Тази група се бе появила преди две-три години. По мое мнение това бяха главно репортери и редактори, които бяха попаднали в черния списък на Грей за отразяване на „опасни“ теми като бунтове и протести, след което им се бе наложило да се крият.

Той отвори уста, а в очите му се появи някаква искра.

– Което... да... – Коул погледна към другите агенти. – Разбирам, че това определено издава нещо за здравия ѝ

разум, но...

– Моля? – Сенаторът скръсти ръце пред гърдите си.

– Той иска да каже, че Разпространение определено не се славят с истории, които се разчуват. Те се добират до секунди слава тук и там, преди Грей да успее да ги заглуши – обясни Сен, докато отново преценяваше жената. – Онлайн, в сайтовете на социалните медии, които все още не са били блокирани – бързи-и-мръсни памфлети. Достигат до прекалено малко хора. Не успяват да свършат почти нищо.

Това определено бе нещо, за което Коул и Сен бяха на едно мнение.

– Тя и репортерът са останали хванати в капан в града – Коул уведоми другите. – Аз бях навън и си върших обичайните проверки, когато чух, че военните атакуват близката сграда. Те издирваха *него*, а не нея. Застреляха го намясто и вероятно щяха да сторят същото и с нея, ако тя не се беше идентифицирала.

– И ти се намеси като спасител на бял кон – Сен завъртя очи. Омразата, която изпитвах към тази жена, започваше да обърква правилната ми преценка. Усетих как направих крачка напред. – И ти успя единствено да ни доведеш още едно гърло за хранене.

– Като говорим за... – Коул свали пълната раница от рамото си и я метна на единия от Зелените. – Намерих един магазин за сокове, в чиито хладилници все още има прилична храна. Не е много, но е по-добре от боклците, които ядем.

Момичето изглеждаше така, сякаш той ѝ бе подал торта за рожден ден, която лично бе изпекъл и глазировал. Дунди бе вече край нея и разтваряше ципа. Стана толкова бързо, все едно се беше телепортирал. Другите го последваха, благодарейки на Коул и опитвайки се да му предадат обратно цяла ябълка.

– Няма нужда. Все пак благодаря – Когато той се обър-

на обратно към Сен, усмивката му още бе на мястото си и само се разшири под погледа ѝ, изразяващ пълно презрение. – Малко съм изненадан, Сен. Мислех си, че ще си във възторг да имаме някого подобен в екипа. Веднъж щом се махнем оттук, тя ще е невероятно полезна в това да информира останалата част от света за нещата, което правим. – Каза той накрая, а тонът на гласа му беше закачлив. – Нали отваряме нова страница?

Ами... да. Сен нямаше никакъв интерес да се свързваме със света. Тя искаше да изгори всичко около нас. Въпреки това в думите му бе заровен въпрос – предизвикателство. Колкото по-дълго продължаваше това, толкова повече другите агенти започваха да провлачат крака и да си хвърлят погледи един на друг. Някои от Зелените – бързомислещите – очевидно разчитаха знаците по-надълбоко от другите, които пък изглеждаха доволни да разпознаят познатото напрежение в обичайното чувство за безизходност.

„Той знае.“ Осъзнаването на факта ме бодна някъде в задната част на ума ми. Коул може и да не беше наясно с всички подробности, но очевидно имаше чувството, че те щяха да се отметнат от дадената дума да ни помогнат да освободим лагерите. Ето защо той ѝ пускаше кукички, опитваше се да я накара да си признае пред децата.

– Ще съм щастлива да обсъдя идеите си с вас – информира ни сенатор Круз. – Ако успеем да напуснем града?

Вниманието на всички в стаята се насочи към мен.

– Да. Нещата са такива, каквито ги бяхме предвидили. Те нямат достатъчно сили, за да патрулират по улиците и да опазят толкова километри магистрали. Изградили са няколко участъци, които нощем се състоят само от празни коли и прожектори.

Отидох до картата на Лос Анджелис, която бяхме качили на стената, след като я бяхме открили в една кола. Посочих трите места, които бях зърнала в съзнанието на

войника, горда от това колко стабилен бе гласът ми, докато в ъглите на ума ми започваха да изникват сенчести образи. Специален отряд „Пси“. Обшитите в червено символи на отряда. Свински опашки. Намордник. Пари. Оръжия. Не можех да погледна към никого от агентите. Сега, когато знаех какво искат наистина и как щяха да ми се отблагодарят за измъкването на задниците им от града, едно тъмно малко гласче бе започнало да шепти в ума ми: „Излъжи!“.

Искаше да пропусна няколко основни детайла. Нека се доближат достатъчно близо до опасността, за да се опарят.

– Ето – каза Коул, докато ми подаваше химикалката. – Маркирай ни ги.

Гейтс измърмори нещо под носа си и аз се обърнах към него, като скръстих ръце пред гърди и посрещнах погледа му безстрашно. Той веднага отмести очи настрани, като се преструваше, че си бърше устата и носа с ръкав. Това потрепване от страх, което забелязах в изражението му, бе по-добро за възвръщането на увереността ми от подкрепящата ръка на Коул, която той положи върху главата ми, докато надничаше над рамото ми, за да изучи поставените знаци.

– Сигурна съм, че има още – информирах ги аз, – но успях да видя само тези.

Коул се огледа из стаята и изчисли наум колко хора щяха да са в група, ако имахме само три потенциални точки за изход. Седемнайсет хлапета. Двайсет и четири агенти – с дваайсет по-малко от групата, която бе дошла да освободи Шаба. Петима бяха умрели по време на първоначалната атака, а останалите бяха дезертирали. Значи, осем групи по пет. Беше възможно.

– Ще трябва да стане бързо и да преценим времето точно – изясни Сен. – Може да минем стотици километри, преди да стигнем до район, в който устройствата не са били подложени на електромагнитен пулс. Всички пеша.

– Те бяха отбелязали зоната на картата, която видях – казах аз, докато махах отново капачката на химикалката и обрисовах района за тях. На запад до Бевърли Хилс, на изток до Парк Монтерей, на север до Глендейл и на юг до Комптън. Като цяло не особено голям район. Поне доста по-малък, отколкото очаквахме.

– Довечера ще разпределим групите и след няколко часа тръгваме – в три или четири сутринта?

– Трябва да обсъдим стратегията си – запротестира Гейтс. – Да съберем припаси.

– Не. Това, което ни е нужно, е да се махнем от този град – каза Коул. – И то възможно най-бързо! Останалите ни очакват в Ранчото.

Хванах го за китката и посочих с очи към вратата.

Той кимна леко, преди да премести вниманието си отново върху стаята.

– Лягайте да спите възможно най-бързо, защото след няколко часа тръгваме. Да, точно така, Блеър – обърна се той към едно от по-малките Зелени момичета, което го зяпаше с отворена уста. – Ето това обичам да виждам. Външение! Пред нас се заформя промяна на пейзажа.

– Не можеш да вземеш подобно решение, без и ние да изкажем мнението си – прекъсна го Сен. – Не ти решаващ.

– Знаеш ли какво? – отвърна ѝ Коул. – Мисля, че току-що го направих. Някой да има проблем с това?

В стаята бе тихо. Децата клатеха глави, а агентите представяваха галерия от мрачни и напрегнати изражения. Въпреки това никой не продума.

– Ами хората в лагерите за задържане? – попита сенатор Круз, докато идваше към нас, за да проучи също картата. – Просто ще ги захвърлим на съдбата ли? По-скоро бих останала тук и...

– Бихте се оставили да ви хванат и да ви подложат на един от онези процеси ли? – прекъсна я Коул. – Вие ми ка-

захте, че сте били по средата на важни преговори със световни лидери. Защо искате да отложите тази дискусия, когато завършването ѝ само би могло да помогне на *всички ни*? Освен ако не сте ме лъгали за това?

– Не съм лъгала – сонна се тя, а тъмните ѝ очи присветваха. – Тези хора са мои приятели и колеги. Рискувахме живота си, за да се опитаме да оправим тази страна.

– Хората ще разберат какво се е случило тук – обеща Коул. – Не остана още много време. Аз ще се погрижа за това, а вие ще трябва да ми помогнете.

След това разговорът отново се измести – премина към стратегията, правилния начин, по който да се разделят групите, както и към това кои улични трасета на повърхността да се използват в северна посока.

– Всички наред ли са? – обърна се Коул към групите деца, докато си проправяше бавно път към вратата. Очите му отскочиха към мен, когато продължи: – Всички имат ли достатъчно за ядене? – Чу се хор от „да“-та. Естествено, че лъжеха. Чудех се дали смятаха, че истината ще го разочарова, или че отново ще го изпрати навън. Дори ако пренебрегнем способността на Коул да очарова и котка, така че да е готова да му даде и кожата си, той пак щеше да ги спечели било с добродетелите си или с поведението си на човек, когото го е грижа. – Аз все още искам да участвам в онзи турнир с осемте изпитания – добави той и посочи едно от Зелените момчета, които подминаваше. – Ще ти взема короната, Шон. Внимавай.

Той изсумтя.

– Продължавай с опитите, старче. Ще те видим дали можеш да издържиш на темпото.

Коул се престори, че е бил прострелян право в сърцето.

– Банда фукльовци! Бих могъл да ви науча на някои неща за побеждаването...

– Или на онова, което останалите от нас наричат *изма-*

ма – извика Лиъм от мястото, на което той, Дунди и Вида бяха застанали край прозореца и говореха тихо с Нико и още един Зелен. Очите ми се стрелнаха от гърбовете им към ръцете, а оттам към краката. „Къде беше тя?“

– Ето заради това той винаги губеше – осведоми Коул останалите с едно намигване.

Агентите се бяха събрали в другия край на стаята, за да бъдат по-близо до картата, и както допусках, за да си направят собствените планове. Каквото и да се опитваше да им каже сенатор Круз, те я игнорираха.

„Къде е раницата?“ Заобиколих назад около децата, които пречеха на видимостта ми, претърсих земята и я открих – беше метната на рамото на Фъргюсън. Температурата на тялото ми се покачи с пет градуса. И тогава разбрах, просто ей така, че ако исках отново да взема резултатите от изследването у себе си, щеше да се наложи да ги принуждавам – да заставям всеки един от тях да ми ги предава.

Коул достигна до вратата на коридора и наклони глава. Изчаках още минутка, преди да го последвам. Дори и агентите да бяха забелязали, явно не им пукаше. Та аз им бях осигурила всичко необходимо за изпълнението на плана им, нали?

В коридора все още бе поне десет градуса по-студено, отколкото в стаята. Веднъж щом се озовах извън мъждивата светлина, процеждаща се през отворената врата, едва съумяхах да видя на няколко метра пред себе си. За секунда си пожелах да си бях взела откраднатото фенерче, но на разговора ни, така или иначе, май най-много му подхождаше да бъде проведен сред сенките. Съблечена от всичко друго освен от бетона и цветните тръбопроводи, тази сграда беше като гробница – дори и въздухът вътре бе спарен.

Преброих наум стотина крачки, сигурна, че приближавам края на коридора, когато една ръка се протегна от тъмнината и ме хвана. Бях издърпана в едно малко, тясно

пространство – килер? Сърцето ми все още биеше ускорено, когато вратата се затвори с шракване зад мен.

– И така, съкровище... – започна Коул. – Дейна нош ли?

Единственият начин, по който съумявах да се съхраня в цялост през изминалите две седмици, бе като затварях с похлупак всеки ужасяващ импулс на емоция, опитваща се да изплува нагоре. Сега обаче бях толкова разстроена, че беше само въпрос на време, преди да експлодирам. Просто се надявах да не е сега и да не дойде под формата на бликащи сълзи. Не можех да изкарам и думичка.

– Съкровище... господи! – Коул положи ръка върху рамото ми, за да ме успокои, а след това шракна с пръсти. В крайчеца им затрептя пламък, който изпълни тясното пространство със светлина.

– Аз се прибирах... – успях да промълвя аз. – Дочух Сен и другите... Те няма да... Ние няма да стигнем до Ранчото. Погледнах в ума ѝ и... те ще... Те ще...

– Дай отново отначало – помоли ме Коул. – Бавно. Разкажи ми всичко, което си чула да казват агентите. И какво видя.

Повторих всичко – дума по дума. Разказах му как щяха да качват по едно-две деца в кола с тях, как планираха да изчакат, докато сме на час-два извън града, преди да *усмирят* всяко дете. Замяната на плът и кости за кървави пари. Оръжията, които щяха да купят, експлозивите, които щяха да поставят – те щяха да преследват Грей там, където си мислеха, че е проявил глупостта да отиде: в наскоро възстановения Вашингтон, окръг Колумбия.

Изражението на Коул бе непроницаемо, непрогледно по начин, по който Лиъм никога не бе съумявал да го стори. Ако не бях забелязала как ръката му се сви, така и нямаше да разбера, че той бе яростен – поне докато не проговори. Известно време обаче не каза нищо. Усетих как по лицето ми се търкулна капка пот и бях изкушена за момент да от-

воря вратата и да оставя студения въздух да нахлуе.

В крайна сметка той каза:

– Ще се справя с това.

– *Ние* ще се справим. Но ти трябва да решиш – настоях аз. – Още сега. Не може да тичаш по средата и да се опитваш да си с по един крак от двете страни на линията. Реши дали си с нас, или с тях.

– Разбира се, че съм с вас – отвърна остро той, изглежда, ядосан от моето предположение. – Знаеш, че аз... Това се отнася и до мен. Нали ти обещах нещо в Лос Анджелис? Да не се опитваш да ме изкараш лъжец?

– Не, аз просто... – поех дълбоко въздух. – Ти не казваш на другите какъв си. Даже на *Лиъм* не си споделил. Не си погледнал отново изследванията на лекарството от онази първа вечер.

– О, боже! Дали пък не е възможно това да е така, защото се мъча да не привличам внимание към факта, че и аз имам личен интерес в това да се отърва от някои очарователни изродски способности? – Той остави пламъка да загасне за момент и после отново го запали, сякаш за да наблегне. – Не мога да проявявам интерес към нещо, без останалите агенти да се почудят *защо* или без да го поискат повече... просто защото и аз го желая. Това е игра, на която ми се налага да играя от години.

– Това *не* е игра. Липсва забавната част – напомних му аз. – Сега те вече няма да върнат изследването.

– Напълно съм наясно с това и съм взел предпазни мерки. Имената им са Блеър и Сара.

Двете момичета бяха Зелени. Имаха фотографска памет.

– Дал си им го, за да го запамятат ли?

– Пробвах ги. Накарах всяка от тях да възпроизведе диаграма или таблица и те бяха абсолютно точни. Мисля, че трябва да оставим раницата на агентите, това ще ни помогне да им пробутаме идеята ми – отбеляза той. Аз от своя

страна държах гърба си изправен и гледах зад главата му, за да не се налага едновременно да слушам южняшкия провлачен говор и да съзерцавам тази усмивка – патентованото оръжие за нападение чрез чар на семейство Стюарт. – Имам идея, но също така имам и чувството, че няма много да ти хареса.

– Страхотно въведение, няма що!

– Сега съм напълно сериозен, съкровище. Това трябва да си остане между теб и мен, ясно ли е? Иначе няма да се получи. Обещай ми! Това е начинът да се справим с тях, преди те да се справят с нас.

Коул ми предложи ръката си и аз се поколебах, преди да я поема. Задържах я достатъчно дълго, за да усетя как природната му, вродена топлина сгрява въздуха около нас.

Кланси веднъж ми бе казал, че трябва да има естествена йерархия сред хората с пси способности – че онези с повече мощ трябва да водят останалите само защото нямаше никой друг достатъчно силен, че да ги предизвика. И сега, държейки Коул за ръката, усетих, че това бе вярно, но поради съвсем различна причина – чрез способностите, които ни бяха дадени, ние бяхме единствените, които виждаха пълния спектър на всичко правилно и грешно. Страхуваха се от нас и ни мразеха и затова и ние самите се страхувахме и мразехме себе си. Никой от нас не искаше това, което има. Ние никога нямаше да се опитаме да задържим способностите си или да злоупотребим с позицията си за по-дълго, отколкото се налагаше. И на едно начално ниво тези с повече сила следваше да са отпред, дори и само защото можехме да се грижим най-добре за защитата на другите.

Стиснах ръката му. Преди да успее да си възвърне обичайния вид на арогантно безгрижие, в очите му премина израз на успокоение и благодарност.

– Тогава каква е следващата стъпка? – попитах аз. – Как ще постигнем каквото и да било без обучена сила? Къде ще

отидем?

– *Ние* все още отиваме в Ранчото – отвърна Коул. – *Те* ще идат в Шаба в Канзас с всички останали агенти. Те си измиват ръцете от нас, но няма да получат Ранчото. То е *наше*.

– И как ще направим това? – поисках да знам.

– Съкровище, правилният въпрос е: колко време ще ти отнеме да ги убедиш, че Ранчото е... ами... занемарено... че в него няма нищо полезно... че е трудно да бъде защитено?

Схванах идеята и замръзнах на място.

– Искаш да им повлияя. Но там има повече от дузина агенти...

– И разполагаш с три часа, преди да тръгнем – напомни ми Коул и остави пламъка отново да изгасне. – Затова ти препоръчвам да действаш бързо.